

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 141.

Ottende Session.

41de Møde.

Freddagen den 30te Januar.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren: Jeg skal blot bemærke, at alle de Uttringer, som den ærede Rigsdagsmand fremførte, med samme og med større Føie kunne vendes om. Han siger: hvorfor vil ikke Ministeren gaae ind paa et saadant Forslag som det, der her er fremsat, naar der ikke kan ansøres særegne Grunde derimod, men jeg vender derimod denne Uttring om og siger: Naar et Forslag er vedtaget ved 2den Behandling, hvorfor skulle saa Thinget og Regjeringen gaae ind paa en Forandring deri, naar der ikke for en saadan Forandring kan ansøres nogenformhelst fyldestgjørende Grund; det forekommer mig at være den naturlige Maade, hvorpaa Sagen bør stilles. Naar en Overenskomst er sluttet — thi nu tør jeg vel sige, at den idetmindste indtil videre er sluttet, skjøndt den naturligtvis skal, om jeg maa sige saa, underkastes en Ratification ved den 3die Behandling — naar altsaa en Overenskomst foreløbig ved 2. Behandling er sluttet mellem Regjeringen og Thinget, skulle vi saa forandre den, fordi et enkelt Medlem anstiller nogle Betragtninger, som jeg tør sige, at han ikke er istand til at gjøre klare for et eneste Medlem her i Thinget; det er Sagens Stilling. Er dog ikke det Resultat, hvortil en Sag spores ved 2den Behandling efter Thingets Forretningsorden, et Resultat, som maa blive staaende, naar der ikke er særegne Grunde til at fravige det, er det ikke den naturlige For-

retningsorden, at 3die Behandling kun bruges til at rette saadanne Punkter, med Hensyn til hvilke man, saa at sige, forud ved 2den Behandling var enig i, at der var Gætt og Andet at rette, men bør selve Hovedspørgsmaalene gjenoptages ved 3die Behandling? Der er gjort Forsøg paa at lægge Noget ind i Endringsforslaget, saaledes som det her er skillet, men det er dog aldeles klart, at naar de to Love, som svare til hinanden, begge ere vedtagne — den ene for Monarchiets Bedkommende ligger jo for fra tidligere Tid, og naar dette Lovforslag bliver vedtaget her og i det andet Thing og sanctioneret af Hs. Majestæt, er det jo ogsaa Lov — og naar der overensstemmende med disse gjensidige Bemyndigelser sluttet en Overenskomst, hvorved Finanzministeren, om jeg saa maa sige, paa de Bilkaar, som her foreligge, bliver en contractmæssig Banquier, saa er det jo aabenbart, at den vedkommende særlige Minister for Kongeriget paadrager sig Ansvar, dersom han ikke paaseer, at denne Ordning iagttages. Det er mig ikke muligt at bortrydde den Mistænsksomhed, for ikke at sige Mistænelighed, som vilde ligge i at reise Tvivl derom, men jeg skal, som sagt, henstille til det ærede Things — og for at bruge det Udtryk, som det ærede Medlem foretrakker — til det mistænsomme Medlems Dømmelse, om ikke al for megen Kløgskab sunddom kan gjøre uflog.

Grundtvig: Jeg skal blot udtale, med Hensyn til hvad den høitærede Minister ansøgte om Afgjørelsen ved 2den Behandling, at det derved da maatte forudsættes, at Bisfaldet var eenstemmigt eller omtrent eenstemmigt, thi naar det ikke er saa, vilde det jo være